

[Simonsen.]

telsessatserne, og jeg vil gerne gå videre og drage en sammenligning med det forslag, som socialdemokratiet har fremsat i dette folketingsår og i tidligere folketingsår. Man har fremsat forslag om forbedrede ydelser, men ikke om en forenklet og forbedret form, med det resultat, at man ville komme op på en beløbsforøgelse af samme omfang som den, der er tale om her. Det, vi får ud af dette forslag, er en prioritering i første række til fordel for de laveste indtægter og et mere hensigtsmæssigt system, som dækker hele befolkningen. Videre må selvfølgelig vurderingen af, hvad en sådan reform koster, indgå i den samlede vurdering dels på det sociale område, dels på statens udgiftsområde som helhed. Vi må vel nok regne med, at ikke hele beløbet bliver en ekstraudgift for staten, idet der jo gerne skulle være tale om en nedsættelse af udgifter på andre sociale områder i det øjeblik, dagpengeordningen kommer til at omfatte hele befolkningen. Men vi lægger vægt på, at der her bliver tale om en forenkling og en forbedring, som vi under alle omstændigheder var nødsaget til at gennemføre, hvis man skal se på andre ydelser, for ingen ville vel kunne forvente, at vi i 1973, når arbejdsløshedsunderstøttelserne måske ligger på omkring 130 kr. pr. uge, skulle kunne opretholde en dagpengesats på 67 kr. 50 øre pr. dag. Derfor synes jeg, at dette er forsvarligt, men vil stadig væk understrege, at vi selvfølgelig må se på disse ting i relation til den samme perspektivplandiskussion.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget.

Robert Christensen: Som de to foregående ordførere kunne jeg også henviser til, at vi sidste år i maj havde en debat om disse problemer i forbindelse med socialministerens redegørelse. Jeg vil dog alligevel prøve at fremføre nogle enkelte betragtninger her i dag i forbindelse med det, vi står over for, som jeg mener er noget i retning af et reformarbejde.

Det er jo sådan, at vi lever i et efterhånden økonomisk højt udviklet samfund, hvor så godt som alle mennesker har en høj levestandard. Og når det er sådan, kunne man rent umiddelbart få den opfattelse, at så er der ikke nogen grund til at gøre noget

socialt, for når folk har en høj levestandard, må de jo også have tryghed. Men sådan er det slet ikke. Det er endda et spørgsmål, om ikke utrygheden nærmest er større, end den har været tidligere i vort samfund. Det er jo sådan, at når de mennesker, man lever iblandt, har det godt, føles det så meget værre, hvis man ikke selv har det godt. Vi lever også i et forbrugssamfund, hvor en meget stor del af borgerne har påtaget sig store økonomiske forpligtelser, det kan være i forbindelse med afbetalingshandel, det kan være gæld på hus m. m., og der kan være tale om så store forpligtelser, at mange mennesker meget let vil komme i vanskeligheder økonomisk, hvis der sker dem noget i form af sygdom, ulykke eller fødsel. Hele denne tilstand kan meget nemt give en frygt, altså det modsatte af en tryghedsfølelse, og sådan en frygt for, hvad der kan ske, kan udmærket være med til at give et dårligt helbred både legemligt og sjæleligt. Derfor mener vi fra venstres side, at det er rigtigt, at vi her lægger et socialt sikkerhedsnet ud, som kan være med til at forøge den tryghed i menneskenes daglige tilværelse, og vi har den opfattelse, at mennesker, der har en ret høj grad af tryghed, bliver bedre på deres arbejdspladser og i deres familier, og vi tror også, at denne større tryghed kan give en større produktion. Derfor er jeg ikke sikker på, at vi ikke godt kan betragte de udgifter i henhold til dette lovforslag som en investering og ikke alene som en omkostning.

Om selve lovforslaget skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Vi er tilfredse med, at der nu bliver ensartede forhold ved sygdom, ulykke og fødsel, og vi glæder os over, at lovforslaget kommer til at gælde alle borgere, også personer, der udfører husligt arbejde. Selv om de ikke kan få fuld forsikring, er de dog alligevel taget med.

Om dagpengenes størrelse, 90 pct. af lønindtægten eller erhvervsindtægten, skal jeg sige, at for det første skal de 90 pct. beregnes af et lavere udgangspunkt end de 80 pct. i arbejdsløshedsunderstøttelsen, og dernæst er der den forskel, at der her regnes med ventedage, mens der ved arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke er nogen ventedage. De arbejdsløse skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, dvs. de kan sendes på arbejde, det kan folk ikke, når de er syge, og